

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI (UE) 2015/914

z dnia 8 czerwca 2015 r.

dotyczące europejskiego programu przesiedleń

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292 zdanie czwarte,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska na nadzwyczajnym posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2015 r. ponownie przypominała o dramatycznej sytuacji panującej w regionie śródziemnomorskim i wyraziła wolę podjęcia wszystkich możliwych starań, aby zapobiec kolejnym ofiarom na morzu i zająć się pierwotnymi przyczynami tego kryzysu humanitarnego. Rada Europejska zobowiązała się ponadto do utworzenia pierwszego dobrowolnego projektu pilotażowego w zakresie przesiedleń w obrębie całej Unii, który pozwala na znalezienie miejsc dla osób kwalifikujących się do ochrony ⁽¹⁾.
- (2) W swojej rezolucji z dnia 29 kwietnia 2015 r. Parlament Europejski wezwał państwa członkowskie do dokonania większych wkładów na istniejące programy przesiedleń oraz podkreślił potrzebę zapewnienia bezpiecznego i zgodnego z prawem dostępu do unijnego systemu azylowego ⁽²⁾.
- (3) W obecnej sytuacji istnieje znacząca nierównowaga co do zobowiązań państw członkowskich w zakresie przesiedlania osób. Jedynie piętnaście państw członkowskich i trzy państwa stowarzyszone prowadzą programy przesiedleń (przy czym jedno nowe państwo członkowskie zapowiedziało wprowadzenie takiego programu), trzy inne państwa członkowskie i jedno państwo stowarzyszone przygotowały takie programy doraźnie, natomiast pozostałe państwa nie prowadzą w tej dziedzinie żadnych działań.
- (4) W 2014 r. liczba osób ubiegających się o azyl w Unii osiągnęła rekordową wartość 626 000, przy czym w obrębie Unii zostało przesiedlonych 6 380 obywateli państw trzecich potrzebujących ochrony międzynarodowej ⁽³⁾. W 2013 r. liczba uchodźców, osób ubiegających się o azyl i osób wewnętrznie przesiedlonych przekroczyła na całym świecie – po pierwszy od czasu drugiej wojny światowej – 50 mln ludzi ⁽⁴⁾.
- (5) W konkluzjach z posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 2014 r. stwierdzono, że „[...] wszystkie państwa członkowskie powinny – niezależnie od wysiłków państw członkowskich dotkniętych przepływami migracyjnymi – wnieść swój wkład w realizację [działań związanych z przesiedleniem], w sposób sprawiedliwy i wyważony” ⁽⁵⁾.
- (6) W dniu 13 maja 2015 r. Komisja przedstawiła kompleksowy europejski program w dziedzinie migracji ⁽⁶⁾ określający między innymi zestaw natychmiastowych środków, które należałoby podjąć w obliczu ogromnej tragedii, do której dochodzi na całym obszarze Morza Śródziemnego.
- (7) Aby zapobiec sytuacjom, w których wysiedleńcy potrzebujący ochrony są zdani na łaskę przestępczych siatek przemysłowych i handlarzy ludźmi, w programie wzywa się Unię Europejską do wzmocnienia działań przesiedleńczych. Komisja przygotowała zatem zalecenie, w którym proponuje wprowadzenie ogólnoeuropejskiego systemu przesiedleń, by udostępnić 20 000 miejsc na podstawie klucza podziału.
- (8) Klucz podziału i przydział na poszczególne państwa członkowskie i państwa stowarzyszone zostaną odpowiednio dostosowane, w przypadku gdy państwa stowarzyszone zdecydują się na uczestnictwo.

⁽¹⁾ Punkt 3 lit. g), oświadczenie Rady Europejskiej, 23 kwietnia 2015 r., EUCO 18/15.

⁽²⁾ Punkty 8 i 10, rezolucja Parlamentu Europejskiego, 29 kwietnia 2015 r., 2015/2660(RSP).

⁽³⁾ Źródło: Eurostat.

⁽⁴⁾ Źródło: Global Trend 2013 Report, UNHCR.

⁽⁵⁾ Konkluzje Rady na temat podejmowania działań mających na celu lepsze zarządzanie przepływami migracyjnymi, Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, 10 października 2014 r.

⁽⁶⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów dotyczący europejskiego programu w zakresie migracji, 13 maja 2015 r., COM(2015) 240 final.

- (9) W świetle wcześniejszych dyskusji na specjalnym posiedzeniu w ramach forum przesiedlenia i relokacji w dniu 25 listopada 2014 r. klucz podziału powinien opierać się na: a) wielkości populacji (współczynnik ważenia 40 %), b) całkowitym PKB (współczynnik ważenia 40 %), c) średniej liczbie spontanicznych wniosków o udzielenie azylu i liczbie przesiedlonych uchodźców na 1 mln mieszkańców w latach 2010–2014 (współczynnik ważenia 10 %) oraz d) stopie bezrobocia (współczynnik ważenia 10 %).
- (10) W dwuletnim okresie realizacji tego programu przez państwa członkowskie należy zatwierdzić wjazd do Unii łącznie 20 000 osób. Odpowiedzialność za przyjęcie tych osób powinna spoczywać wyłącznie na państwach uczestniczących, zgodnie z odpowiednimi przepisami unijnymi i międzynarodowymi. Do tego właśnie wzywa Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), który zachęca państwa europejskie do zobowiązania się do przyjmowania większej liczby uchodźców poprzez organizowanie stałych programów przesiedleń, jednocześnie udzielając poparcia dla kampanii prowadzonej przez Międzynarodową Organizację ds. Migracji i pięć organizacji pozarządowych.
- (11) Przy określaniu priorytetów należy uwzględnić sytuację w sąsiedztwie i obecne przepływy migracyjne, w szczególności powiązania z regionalnymi programami rozwoju i ochrony na Bliskim Wschodzie, w Północnej Afryce i w Rogu Afryki.
- (12) Aby pomóc w realizacji programu przesiedleń, należy wykorzystać doświadczenie i wiedzę fachową UNHCR i innych odpowiednich podmiotów, w tym Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu.
- (13) Należy podjąć środki w celu uniknięcia wtórnych przepływów osób przesiedlonych z państwa przesiedlenia do innego państwa członkowskiego i uczestniczącego państwa stowarzyszonego.
- (14) Komisja zamierza przyczynić się do rozwoju systemu przez udostępnienie dodatkowych 50 mln EUR w latach 2015 i 2016 w ramach unijnego programu przesiedleń określonego w art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014⁽¹⁾. Aby zoptymalizować wykorzystanie zachęt finansowych Komisja dostosuje kwoty ryczałtowe i priorytety przesiedleń określone w programie na podstawie aktu delegowanego, zgodnie z art. 17 ust. 4 i 10 rozporządzenia (UE) nr 516/2014. W przypadku gdy państwa stowarzyszone zdecydują się na udział w programie przesiedleń nie będą mogły skorzystać z kwot ryczałtowych przyznawanych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 516/2014 w zamian za ich zobowiązania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

EUROPEJSKI PROGRAM PRZESIEDLEŃ

1. Komisja zaleca, żeby państwa członkowskie przesiedliły 20 000 osób potrzebujących ochrony międzynarodowej na podstawie warunków i klucza podziału określonego w zaleceniu.

DEFINICJA I ZAKRES PROGRAMU PRZESIEDLEŃ

2. „Przesiedlenie” oznacza przekazanie poszczególnych wysiedleńców wyraźnie potrzebujących ochrony międzynarodowej, na wniosek Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i w porozumieniu z danym państwem przesiedlenia, z państwa trzeciego do państwa członkowskiego, w celu ochrony przed odesłaniem, w którym zostaną oni przyjęci i uzyskają prawo do pobytu i wszelkie inne prawa porównywalne do tych, które udziela się osobie objętej ochroną międzynarodową.
3. Europejski program przesiedleń powinien obejmować wszystkie państwa członkowskie.

TREŚĆ PROGRAMU PRZESIEDLEŃ

4. Program będzie obejmował jednorazowe zobowiązanie europejskie dotyczące zapewnienia 20 000 miejsc dla osób, które mają być przesiedlone. Program powinien trwać dwa lata od dnia przyjęcia zalecenia.
5. Miejsca zapewnione dzięki zobowiązaniu powinny być przydzielone państwom członkowskim zgodnie z kluczem podziału określonym w załączniku. W przypadku gdy państwa stowarzyszone zdecydują się uczestniczyć w programie, klucz podziału zostanie odpowiednio dopasowany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniające decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylające decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 168).

6. Wśród regionów priorytetowych w zakresie przesiedleń powinny znaleźć się Afryka Północna, Bliski Wschód i Róg Afryki, w szczególności kraje, w których realizowane są regionalne programy rozwoju i ochrony.
7. Za wydawanie poszczególnych decyzji dotyczących przyjęcia, w następstwie przeprowadzenia odpowiedniej kontroli medycznej i bezpieczeństwa, odpowiadają państwa członkowskie i uczestniczące państwa stowarzyszone, przy czym Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców powinien ponosić odpowiedzialność za ocenę kandydatów do przesiedlenia w regionach priorytetowych i składanie wniosków o przesiedlenie do państw członkowskich i uczestniczących państw stowarzyszonych.
8. Kiedy osoba przesiedlona jest przyjęta na terytorium państwa członkowskiego i uczestniczącego państwa stowarzyszonego, państwo to powinno przeprowadzić formalną procedurę dotyczącą ochrony międzynarodowej, w tym pobrać odciski palców, szybko i zgodnie z obowiązującym prawodawstwem, w szczególności z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 ⁽¹⁾, dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE ⁽²⁾, dyrektywą Rady 2005/85/WE ⁽³⁾, dyrektywą Rady 2003/9/WE ⁽⁴⁾, oraz, od dnia 20 lipca 2015 r., dyrektywą 2013/32/UE ⁽⁵⁾ oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE ⁽⁶⁾.
9. Po zakończeniu tej procedury, gdy państwo członkowskie przyznało osobie przesiedlonej status osoby objętej ochroną międzynarodową lub ochroną krajową, osoba ta powinna korzystać w państwie członkowskim przesiedlenia z praw przyznanych osobom objętym ochroną międzynarodową na podstawie przepisów dyrektywy 2011/95/UE lub z podobnych praw zagwarantowanych w prawie krajowym. Swobodny przepływ w obrębie Unii powinien w tym kontekście podlegać tym samym warunkom i ograniczeniom, jakie stosuje się do innych obywateli państw trzecich legalnie przebywających w państwach członkowskich. W przypadku uczestniczących państw stowarzyszonych należy stosować równorzędne przepisy krajowe.
10. Osoby, które mają zostać przesiedlone, powinny zostać poinformowane o prawach i obowiązkach przysługujących im w ramach programu przesiedleń, jak również na podstawie odpowiedniego prawodawstwa unijnego i krajowego w dziedzinie azylu – przed przyjęciem ich na terytorium państw członkowskich i uczestniczących państw stowarzyszonych – w szczególności na temat konsekwencji dalszego przemieszczenia na terytorium Unii lub uczestniczących państw stowarzyszonych oraz o tym, że prawa wynikające ze statusu ochrony międzynarodowej lub ochrony krajowej przysługują im jedynie w państwie przesiedlenia.
11. Osoby przesiedlone, które przemieszczą się bez zgody na terytorium państwa członkowskiego lub uczestniczącego państwa stowarzyszonego innego niż państwo przesiedlenia, zarówno w okresie oczekiwania na zakończenie formalnej procedury dotyczącej ochrony międzynarodowej lub po przyznaniu ochrony międzynarodowej, powinny zostać odesłane do państwa przesiedlenia, zgodnie z przepisami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 ⁽⁷⁾ i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE ⁽⁸⁾.
12. Należy zapewnić praktycznie zaangażowanie Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu w realizację programu, w szczególności w celu zagwarantowania właściwego wsparcia dla państw członkowskich i dla uczestniczących państw stowarzyszonych, zwłaszcza tych, które nie mają wcześniejszych doświadczeń w organizowaniu przesiedleń. Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu powinien monitorować realizację programu i przedkładać regularnie sprawozdania na temat jego realizacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1077/2011 ustanawiające Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31 z 6.2.2003, s. 18).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 96).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

⁽⁸⁾ Art. 6 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98).

13. Państwa członkowskie powinny być uprawnione do otrzymywania przydziału środków finansowych proporcjonalnie do liczby osób przesiedlonych na ich terytorium, zgodnie z kwotami ryczałtowymi określonymi w art. 17 rozporządzenia (UE) nr 516/2014, zmodyfikowanego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr xxx/2015 ⁽¹⁾.

ADRESACI

14. Niniejsze zalecenie skierowane jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 czerwca 2015 r.

W imieniu Komisji
Dimitris AVRAMOPOULOS
Członek Komisji

⁽¹⁾ Do przedłożenia.

ZAŁĄCZNIK

Państwo członkowskie	Klucz (%)	Przydział
Austria	2,22	444
Belgia	2,45	490
Bułgaria	1,08	216
Chorwacja	1,58	315
Cypr	0,34	69
Dania	1,73	345
Estonia	1,63	326
Finlandia	1,46	293
Francja	11,87	2 375
Grecja	1,61	323
Hiszpania	7,75	1 549
Irlandia	1,36	272
Litwa	1,03	207
Luksemburg	0,74	147
Łotwa	1,10	220
Malta	0,60	121
Niderlandy	3,66	732
Niemcy	15,43	3 086
Polska	4,81	962
Portugalia	3,52	704
Republika Czeska	2,63	525
Rumunia	3,29	657
Słowacja	1,60	319
Słowenia	1,03	207
Szwecja	2,46	491
Węgry	1,53	307
Włochy	9,94	1 989
Zjednoczone Królestwo	11,54	2 309

Klucz opiera się na następujących kryteriach ⁽¹⁾ ⁽²⁾:

- a) wielkość populacji (dane za 2014 r., współczynnik ważenia 40 %). Kryterium to odzwierciedla zdolność państwa członkowskiego do przyjęcia pewnej liczby uchodźców;
  - b) całkowity PKB (dane za 2013 r., współczynnik ważenia 40 %). Kryterium to odzwierciedla bezwzględną zamożność państwa i wskazuje na zdolność gospodarki do przyjmowania i integrowania uchodźców;
  - c) średnia liczba spontanicznych wniosków o udzielenie azylu i liczba przesiedlonych uchodźców na 1 mln mieszkańców w latach 2010–2014 (współczynnik ważenia 10 %). Kryterium to odzwierciedla wysiłki państw członkowskich w ostatnich latach;
  - d) stopa bezrobocia (dane za 2014 r., współczynnik ważenia 10 %). Kryterium to odzwierciedla zdolność do integracji uchodźców.
-

⁽¹⁾ Obliczenia opierają się na danych statystycznych dostarczonych przez Eurostat (z dnia 8 kwietnia 2015 r.).

⁽²⁾ Obliczeń procentowych dokonano z dokładnością do pięciu miejsc po przecinku i zaokrąglono w górę lub w dół do dwóch miejsc po przecinku w celu ich przedstawienia w tabeli; przydziału osób dokonano w oparciu o pełne liczby z dokładnością do pięciu miejsc po przecinku.